

Mona biedas

Nuoru aš jums šindeina pasibidavuoti, sava šerdi išlēiti api sava baisiausi dėina.

Prasidieji ana diktė gerā. Atsikieliau. Saulelė švėit. Pasižiūru vidurī aslas ont krislali padieta nauji jupelė. Šėrdis apsala iš džiaugsma! Pasistrajijau. Praplaukiau kãp golbi... I baigies laimė, nes muotina, parėdama nu patvartis i truobaa klīk:

– Kor, rupūžėli, ilindā ?

Nu, kor būsi ilindusi tuoki straini ? A stuviesi kãp viedrus pakompie?

U ana i saka:

– Nunešk kiaušius Domėcė.

Iš pradžiū mėsliju. Nu imsu i nešu i kėta kaimali gāla. Bet pasakīk anā. Juk kad maus su ražini par pakinklius!.. I prisiminiau, kad esu laba straini. Esu. Pramausu pro kaimali vėsa graži kap sauli. Kaima mergelkuom lėižovė ištīs. Galies iš pavīda susuktās zūbās vėsa nedieli šliaužuoti.

Pasiimiau kreželi su kiaušės i išmuoviau. Plauku pro kaimali išsivėipusi par visus zūbus. Jupelis padelkas api blauzdas sokas, o aš da tīčiuom pastorgali pavėzginu. O ta gruožis! Prienu Domėcis truoba. Bet prišās sudnalis didžiausi tvuora aptverts. Ek aplinkou. Juk tèn mergū nabie. Galvuoju, juk če na tvuora, u kažkuoki tvorali. Parlėpsu, pramausu pru sudnali i jau stuviesu pri slenksti. Lėpu. I velnis sumaiši kuortas, nes ka muoviau žemīn! Kiaušė išsprūda iš nagū. Taukšt unt žemis. Pasižiūru i kreželi, o tèn geltuona marmalīni... I da na vėskas! Mona jupelis vėsas padelkas nuplīša. O Pondėivi Aukščiauis! Šėrdis krauju apsipīli... I da na vėskas! Na vėsas tuos dėinuos biedas. Bet daugiau nasakīsu, nes manīsat, kad esu paskutėni kaimali žuopla.